

fulde Sandhed. Naar man f. Eks angriber denne Toldlov, som Flertallet i Tinget sammen med Finansministeren har vedtaget, for at være af den Natur, at man, som Gartnerne gjorde forleden, mener, at man maatte protestere stærkt derimod, vil jeg betegne, hvad der skeer ved denne Lejlighed, som ganske utilbørligt. Det, som Gartnerne forgangen Dag protesterede imod, havde Finansministeren slet ikke været med til og heller ikke jeg, der som Medlem af Udvalget fulgte Ministeren. Jeg mener, det er hensigtsmæssigt at opløse dette ved denne Lejlighed, for at man kan lade dette Punkt falde, thi jeg tror, at det tjener Sagen bedst, at man ikke blot siger, hvad der er sandt, men ogsaa gør opmærksom paa den fulde Sandhed. Og naar man gør op, hvad det er for Nedsættelser eller Forhøjelser, der ere vedtagne eller foreslaaede i de bestaaende Toldsatser, er der ogsaa et Hensyn, der kunde tages med i Betragtning, nemlig hvilke Fordele der bydes ved de betydkelige Indrømmelser, der er gjorte ved Nedsættelse af Tolden paa Hjelpe- og Naastoffer, som ere ret omfattende og ret betydelige. Det er selvfølgelig ikke Tiden til at gaa ind paa Enkeltheder i Ojeblikket. Jeg er af den Mening, at naar et saa stort Antal af Tingets Medlemmer ere blevne enige i saa stor Udstrækning ved anden Behandling, kan det som sagt være, at der er et og andet at rette, men i det hele og store tror jeg, at hvad der er vedtaget, kan forsvares ogsaa i Fremtiden, og dersom man bygger alt for stærkt paa, at man vil kunne opnaa store Vendinger deri, kunde det være, at man tog fejl. De Bemærkninger, jeg her har gjort, ere jo af almindelig Natur, og da der ikke er stillet Vendingforslag til denne tredje Behandling, finder jeg ikke Anledning til at gaa ind paa Enkeltheder. Jeg fastholder foreløbig den Stilling, jeg i denne Sag er kommen til at indtage, og er af den Mening, at den i alle væsentlige Henseender kan forsvares.

Ordføreren (Rødt): Den sidste ærede Tale udtalte i Virkeligheden Anskuelser, som jeg for en stor Del kan slutte mig til, idet de ere fremførte i den samme Aand, som vi have arbejdet i for at naa til det foreliggende Resultat. Det ærede Medlem for Horsens (Vulff) kom derimod med nogle Bemærkninger, som jeg finder det rigtigst straks at imødegaa. Det ærede Medlem sagde, at man for Tiden mere og mere vendte sig til Beskyttelse. Det er ikke rigtigst. Det stik modsatte har været Tilfældet, derom vidner bl. a. hele Handelsstratbevegelsen, som gik ud paa, at en hel Del af de Lande,

der havde bebyrdet sig med Toldbeskyttelse i en saadan Grad, at de selv søgte sig lønede paa Arme og Ben, til syvende og sidst blev enige med Lande, der havde begaaet samme Fejl, om gensidig at frigøre sig for en Del af Tænterne. Det kalder jeg at gaa i Retning af Frihandel. Det ærede Medlem talte om Formyndere i Forbindelse med Toldkommissionen. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem antager det for rigtigst, at den toldbeskyttede Industri skulde være det danske Folks Formynder under Drøftelsen af Ordningen af Toldspørgsmaalet. Jeg tror, at det vilde være en daarlige Maade at ordne denne Sag paa. Men naar der skal være Tale om Formynderstab, mener jeg, at vi, der ere her som Folkets Repræsentanter, med større Ret kunne tale som Formyndere for Folket end de toldbeskyttede industridrivende, der dog til syvende og sidst, som jeg nævnte før, kun repræsentere en mindre Del af det danske Folk. Hvis vi havde overladt de industridrivende at ordne Næringsspørgsmaalet i 1857, havde vi aldrig faaet den forholdsvis fri Næringslov, som vi nu have. Og hvis vi i 1863 havde overladt de toldbeskyttede industridrivende at træffe Bestemmelser om Toldloven, vilde vi ikke have faaet den paa den Tid forholdsvis fri Toldlov, som da blev gennemført. Er der Tale om Formynderstab, er det absolut rigtigst, at det ligger hos Lovgivningsmagtens Faktorer og ikke flyttes ud til nævnte interesserede Kredse. Det ærede Medlem nævnte Landbruget, men dette opstiller aldeles ikke noget Krav om at faa sine Interesser fremmede paa det øvrige Samfundets Betøstning i den Aand, som den toldbeskyttede Industri fordrer det. Disse to Ting kunne slet ikke sammenlignes. Lad os ikke glemme, at vi ere her for at værne om Samfundets Interesser. Vi bør ikke give Industrien Udgang til at udøve en større Indflydelse, end der tilkommer den. At den forsøger paa at gøre sine Særkrav gældende, er der ingen af os, der siger noget mod. Jeg anbefaler saaledes fremdeles Forslaget i det Haab, at man vil gennemføre det, saaledes som man her i Tinget er naaet til det gennem et til alle Sider hensynsfuldt Kompromis.

Vulff: Til den ærede Ordførers sidste Bemærkning behøver jeg ikke at sige stort. Jeg har ikke sagt, at Landbruget fordrer Beskyttelse, jeg har kun talt om, at naar man drøftede Landbrugsreformer og nedsatte en Kommission desangaaende, sammensatte man den ikke af Skræddere og Stomagere, men af landbrugskyndige. Det er det samme, jeg har fordret her. Jeg har